

CENE ŽONTA

Bilo je v decembru, dan po svetem Miklavžu, ko je bilo čez noč zapalo za ped snega in je zjutraj pritisnil hud mraz. V Breznico sta prišla orožnika z županom; sklicali so može in nekaj fantov, da pojdejo lovit Ceneta Žonto, ki je bil na glasu kot tat in razbojnik.

Cene je bil doma iz sosednje vasi, iz Pokleka; to se pravi, da je bil krščen v ondotni farni cerkvi. Dóma prav za prav ni imel; bajto so bili izgubili, preden je urasel prvim hlačicam. Še prej, tedaj ko še ni znal gladko moliti očenaša, mu je bila umrla mati. Oče, po poklicu sedlar, je bil velik pijanec in se je izgubil po svetu. Morda je že umrl, morda še zmeraj popiva po krčmah; nihče več ni kaj slišal o njem. Cenetov brat Polde je bil v trgu za krojača; tih in redoljuben človek, ki se je preživljal s poštenim delom in ni hotel ničesar slišati ne o bratu ne o očetu. Drugih otrok pa ni bilo.

Cenek je bil še zelo mlad, še skoraj otrok, ko so ga bili dali v neko oddaljeno samoto za pastirja. Potem je za dolgo izginil; ne sledu ne glasu ni bilo za njim. Bajje je bil za hlapca zdaj tu zdaj tam — najrajši se je držal samot — odslužil je vojake, delal pri cesti, nekaj mesecev celo v rudnikih. Slednjič se je na pomlad tistega leta kar na lepem prikazal v Breznici. Nihče ne bi bil vedel, kdo je, da ni povedal svojega imena. Bilo mu je že šest in dvajset let, pa zdrav in krepak ko dren, prava radost za oko. Široki, rdeči obraz mu je še huje širil drzek smeh; pod šopom las, ki mu je izzivalno padal na čelo, in pod okrajki klobuka so se mu kakor v senci skrivale ostre oči. Pirih, najpremožnejši kmet v vasi, je pravkar potreboval hlapca; zmenila sta se in tako je ostal pri hiši. Ljudem ni bil po godu. Plašil jih je izraz njegovega obraza, ki je bil, kakor da se mu potuhnjena misel skriva za čelom. Ker je bil dober delavec in ni mrsal z jedjo, se Pirih ni menil za njegov vnanji videz. Lahko bi bil ostal pri hiši leto ali dve, še več, ako se ne bi bilo drugače obrnilo.

V poletju, ko je bila trava že pokošena in so že omlatili prve nasade pšenice, sta nekoč Cene in Minca ostala sama na skednju, da izvejeta nekaj žita in ga pripravita za mlin. Tedaj se je Pirih nena doma vrnil s polja domov. Ko je zagledal hčer, ki se je s hlapcem tiščala ob steni in se pridušeno smejala, ga je stisnilo za srcé in mu vso kri pognalo v obraz. Tresoč se po vsem telesu je obstal na pragu in se oziral po kakem orodju, da bi udaril. Vendar se hlapca ni upal lotiti; bil je premočan in mu je preveč drzno sršel v oči. Le zakričal je nanj, naj se takoj, pri tisti priči, pobere od hiše. Bil pa je tako navrhan srda, da ga je divje razganjalo, moral se je znesti nad kom. Zgrabil je hčer za lase in jo je neusmiljeno treskal po licih, da je

bila v trenutku vsa modra in zatekla ter je cvilila ko žival in klicala na pomoč. Cene, ki še ni bil odšel, ampak je mračen in izzivajoč stal ob strani, je iznenada poskočil, se zviška vrgel na gospodarja, ga odtrgal od dekleta in ga pahnil v slamoreznico, ki se je z ropotom prevrnila. Preden se je Pirih zopet na noge pobral, je bila Minca že pobegnila, a tudi za hlapcem ni bilo več sledu.

Pirih ga je hotel še tisti večer naznaniti orožnikom, a so ga kosti preveč bolele, da bi bil mogel na pot. Drugo jutro je lahko povedal še več: ponoči mu je bil nekdo vlomil v skrinjo, ki je stala na podu, in mu pobral ves denar. Bilo je več ko jasno, da je to storil Cene. Orožniki so poizvedovali po njem in ga iskali vsepovsod, blizu in daleč, a zaman. Vendar fant ni bil pobegnil v tuje kraje, še zmeraj je strašil po okolici, a se je znal spretno izogibati pernatih klobukov. Ljudje so ga videvali zdaj tu zdaj tam; nekateri se ga niso upali izdati, ker so se bali maščevanja, drugi pa so prišli vselej prepozno. Dogajale pa so se vedno gostejše tatvine, tu pa tam tudi razbojništva. Pijan kmet se je vračal s sejma, nekdo ga je v mraku sunil v rebra, mu pobral denar in nebrižno odžvižgal v noč. Neko bajtarico, ki je živela na samoti, je o belem dnevu napadel moški, ki je imel rdeč robec povezan čez obraz... Okrog Ceneta Žonte se je spletlo vse polno strahotnih legend, ki jih je iz dneva v dan še napihovala ljudska domišljija.

Z zimo, ki je nastopila vetrovna in brez snega, se je število hudodelstev še pomnožilo. Cene Žonta ni zakrivil vseh, morda le del, saj je bilo tisto leto po vseh bajtah obilo siročine in se je klatilo po gorah sumljivih ljudi nič koliko. Ljudje tega niso uvidevali, vsa zlodejstva so pripisovali le Cenetu, ki jim je strahotno drastil domišljijo, da so ga bili polni njih razgovori. Kmetov, posebno samotarjev, se je polastil poplah; niso bili več varni svojega imetja. S strahom jim je naraščal srd; ako bi bili fanta našli, bi ga bili s koli pobili.

Piriha je mlelo od jeze in mu kradlo mirno spanje. Srdilo ga je, da ničprida še ni prišel pravici v roke, ampak se nekaznovan potika okrog in se mu posmehuje. Poleg tega mu je neprestano zmanjkovalo blaga, zdaj iz zaklenjenih skrinj, zdaj s kašče. Obšla ga je neka slutnja, postoteril je pazljivost, gledal poslom na prste, bistro opazoval Minco, ki je bila od poletja tiha in ponižna kakor spokorjena grešnica. Slutnja je ostala praznica, našel ni niti najmanjšega dokaza. Slednjič, na zimo, ko je bil že pritisnil mraz, mu je zmanjkalo kučme. Dobro se je spominjal: visela je bila v kamri na žeblju, pokrita s prahom celega leta, a je nenadoma izginila. Ljudje so mu povedali, da so jo videli na Cenetovi glavi. To ga ni več navdajalo toliko z začudenjem kolikor z grozo. Bilo mu je, kakor da nima več opraviti z živim človekom, ampak z nevidnim bitjem, ki ga ne zadrži nobena ključavnica in proti kateremu je zaman vsak boj. To mu je ukradlo poslednjo uro spanja, v nočeh je gledal v strop in prisluško-

val. Ob vsakem najmanjšem šumu se je dvignil, zgrabil sekiro in v volnenih nogavicah z morilnim namenom obšel hišo in hlev. Nič — le tenje in šum vetra, pa mraz, ki ga je stresal. Ali ga bo ta hudič res še v grob spravil? Žolč mu je prekipeval; zaklel se je, da Ceneta mora uničiti. Toda zaman je hodil k županu in orožnikom, ki so bili že siti nadlegovanja in lova, jezni zaradi neuspeha. Zavračali so ga, naj počaka snega, ko nepridiprav ne bo mogel zabrisati sledov za seboj, ako jim ga kak slučaj prej ne priigra v roke.

Tak slučaj se je kmalu ponudil... Na dan svetega Miklavža se je Pirih vračal z obiska od svoje sestre, ki je bila omožena na samoti za Gabrovcem. Po kopni, zmrzli stezi je krenil čez svojo planino, četudi je bil velik ovinek. Skrbelo ga je, ali je kopa praproti, ki so jo bili našli v jeseni, še na mestu, in če mu veter morda ni odkril pastirske kočice, kar se je bilo že zgodilo nekoč pred leti.

Kočica, ki je stala na skalnatem položaju, je bila cela. Toda ko jo je v mraku pozorneje pogledal izza golega grmovja ob stezi, je krčevito stisnil palico. Iznad slamnate strehe se je vil medel stebriček dima in se izgubljal pod večerno nebo. Obšlo ga je začudenje, a hkratu jeza. Kaj to pomeni? Kdo more to biti? Kdo se je upal vdreti v njegovo kočico in kuriti na ognjišču? Palico je stisnil še krčeviteje in se tiho splazil do lesene stene. Pogledal je skozi ozko špranjo, skozi katero se je svetlikalo. Tedaj mu je vsa kri pomrznila po telesu. Ob ognju je sedel Cene Žonta, roke je držal na kolenih in zamišljen strmel v plamene; na sklonjeni glavi mu je tičala njegova kučma. Obšlo ga je tako divje veselje, da bi bil najrajši zakričal, a obenem smrtni strah, da ga je kljub mrazu vroče spreletelo po hrbtu. Kaj — ako ga oni zavoha?

Pirih se ni zavedel, kako je tedaj prišel s planine; pot mu je v curkih oblival telo. Ni se oglasil doma, hitel je naravnost k fari in ko nor treščil pred orožnike. »Imamo ga!« je zakričal. Orožnikom ni dišalo, da bi se ponoči dvignili na pot. Vse govorice so kazale, da je Cene oborožen. Bog ve, kako bi se v temi obnesel boj. Naslednjega dne bodo z možmi in fanti obkolili kočico, da jim ne ubeži...

Sneg, ki je čez noč zapadel, jim je bil dobrodošel zaveznik. Čeravno jim Cene pobegne, ga bodo lahko z uspehom zasledovali... Četudi so bili kmetje razkačeni nad razbojnikom, je bil strah pred njim vendar močnejši. Le neradi, nezaupni, z obotavljanjem so se odpravili na pot. Župan je moral vsakega posebej goniti iz hiše.

Nebo se je bilo že pred poldnem docela ujasnilo. Od severa se je dvignil veter, zavijal v drevju, pobiral sneg in ga znašal v zamete. Tedaj sta orožnika z možmi in fanti, ki jih je bila dolga vrsta, krenila iz vasi. Jopiči so jim bili tesno zapeti, kučme potisnjene na ušesa, telesa sključena; nekateri so nosili sekire za pasom, a vsak je stiskal grčavko v rokah. Pirih je stopal spredaj, za njim orožnika, zadnji je hodil župan. Više v hribu plast snega ni bila mnogo debelejša, le veter je bil močnejši; jemal jim je sapo, z oblaki snega, ki jim jih

je v obraze metal, jim je slepil oči in jih mrazil po životu. Zdaj so hodili skoraj po kopnem, potem so do kolen gazili v zametih, ostro jim je škripalo pod čevlji.

Tu pa tam se je kateremu noga spotaknila, slišati je bilo vzklik ali kletvico, sicer vso pot niso spregovorili besede. Šele ko so dosegli gozd, ki se je raztezal po strmih pobočju ob ozki grapi, so v zatišju pred mrzlo sapo nekoliko oživeli. Domenili so se, da pojdejo do plota, ki obdaja planino, v kozji vrsti, nato se bodo razdelili na desno in na levo, da previdno obkolijo kočo... V grapi je pod ledeno skorjo tu pa tam kipela voda. V golih vrhovih dreves je šumelo, zavijalo, veje so se teple; zdaj pa zdaj je globoko vzdihnilo, škrtnilo, odlomila se je suhljad in pala v sneg. Možje so se za trenutek zdrznili, se plaho ozrli in nadaljevali hojo...

Trije možje, ki so za plotom krenili na levo, da kočo obidejo od spodaj, so sopihaje, opiraje se na grčavke, gazili sneg. Prvi je bil izza pasa potegnil sekiro, jo krčevito stiskal v levici in se oziral preko zasneženega obronka, na katerem so se dvigale samotne skupine golih grmičev, ki so se tresli v vetru. Koče še ni bilo videti; bila je skrita nad zemsko vzboklino, le gozdič nad njo se je odražal kot temna lisa na belem ozadju. V tistem bregu je bilo malce zatišja, veter ni tako silovito bril; le vrh planine, ki se je kazal gol kot božja dlan, se je venomer zakrival v bele oblake snega.

Bili so že tik grape, ki je segala od vasi prav do srede planine, ko se je mož s sekiro nenadoma ustavil in pozorno zastrmel v sneg.

»Poglejte!« je presenečen vzkliknil. »Tu se poznajo neke stopinje.«

»Od prej.«

»Kako od prej, če je pa šele to noč zamelo?«

Možje so gledali v tla, v sledove stopinj, ki so bile zaradi suhega snega dokaj nejasne, napol zasute; ponekod jih je bilo že rahlo zamelo.

»To je ženska noga,« je rekel nekdo. »Ali noga kakega pastirja.«

»Morda ga je kdo prišel opozarjat, naj pobegne.«

»Sledili bi ga bili.«

»Kako ga boš sledil, če je pa prišel po grapi, koder je skoraj kopno. Glej, od tam prihaja sled... Saj ni bil neumen, da bi bil šel po poti.«

Možje so se pomenljivo spogledali.

»Pa kdo? Kdo?«

Niso si znali odgovoriti. Kdo v vsej vasi, pa naj je to ženska ali otrok, bi bil razbojniku tak prijatelj, da bi ga hotel rešiti? Bali so se ga in ga mrzili. Njegova strahotna podoba se jim je pritikala še v sanje... In vendar bi bilo možem v tistem trenutku skoraj ljubo, da je ušel in ga ne bi več našli, četudi se tega nihče ni upal na glas izreči.

Gazili so dalje, venomer za sledjo. Srca so jim zmeraj burneje utripala, grčevke so tesneje stiskali v rokah, napeto, previdno so se

ozirali okrog. Pot je bila naporna, strma; zdaj pa zdaj so morali obiti kak grm ali skalo. Sledovi tujih stopinj so za nekaj časa izginili, na tistem mestu se je svet prelomil preko zemske vzbokline, tla so bila od vetra skoraj pometena, sneg se je belil le med nizkimi, od živine omuljenimi travnatimi bilkami. Zgoraj je iznad skalnatega položiča gledala strma slamnata streha kočē.

Čez nekaj časa so se zopet prikazale tuje stopinje. V debelem zametu so se zdele, kakor da jih je vtisnil velikan.

Možje so se znova ustavili.

»To niso ženske stopinje. To je bil on, Cene!«

»Verjetno, da ni prenočil v koči. Šele zjutraj se je vrnil. Dobili ga bomo.«

Stopinje so kazale na desno, kjer so ob gosti skupini grmov obšle skalnati položič. Možje so s tesnobnimi občutki krenili na levo, do kraja, kjer se končuje grapa in se svet uleknjen, rahlo zguban vleče do vrha griča. Dospeli so na stezo, ki je zabrisana objemala strmi obronek proti zapadu. Na stezi, s katere je bilo videti na položič, so se v snegu poznale težke moške stopinje, ki so držale od kočē.

»Hudič! Prišel je, a je zopet odšel. Pobegnil je. Gotovo mu je kaj zasmrdelo.«

Koča, nad katero se je dvigal rahel stebriček dima in se trgal v vetru, je bila medtem že od vseh strani obkoljena. Izza vseh grmov in dreves okrog in okrog so gledale kučme in zagoreli obrazi. Pirih se je le napol skrival za košato lesko, a pol ga je bilo videti; stal je oprt na grčavko, trdega obraza, kakor da poveljuje četi. Orožnika sta nasadila bajonete in se s puško v rokah oprezno približevala koči. Preden sta dosegla vrata, so se ta iznenada odprla, a na pragu se je prikazalo dekle. Bilo je od snega do kolen, okrog glave in vratu pa je imelo zavezano veliko volneno ruto, izpod katere so ji razmršeni prameni pšeničnih las padali na razgorela lica.

Orožnika sta zavzeta obstala. Tudi dekle je bilo prepadeno. V sinjih, široko odprtih očeh, s katerimi je premerila orožnika, ji je poleg strahu sijala obupna odločnost in odkrita mržnja. Toda ni se utegnila vdajati tem občutkom. Že v naslednjem trenutku ji je nemirni pogled splaval preko obronka, do gozda in grape, kjer je bilo zatišje, do vrha, ki se je ves kadil od oblakov snega. Nenadoma so se ji oči ostro zapičile v neko točko, odprla je usta, a ni bilo glasu iz njih, le v prsih ji je gluho zahlipalo. Šele ko je z vso silo zatrla najburnejše občutke, je zavpila iz polnega grla, iz dna prestrašene duše, v joku in v grozi, da je ostro odmelno od bregov:

»Cene, ne hodi! Ne hodi, ujeli te bodo! Cene, beži! Oj, Ceneee!«

Oči vseh, ki so strmele v dekle, so se hkratu obrnile za njenim pogledom. Na strmem pobočju, ki ga je proti zahodu mejil plot, so stala temna drevesa, grmi in skale. Zagledali so človeka, ki je nepremičen stal na obronku in se jasno odražal na sneženem ozadju.

Bil je Cene s putrhom v rokah. Očividno je bil odšel po vodo k studentu, ki je izviral daleč za bregom, da si skuha kosilo.

Dekle je znova zavpilo:

»Cene, beži! Ceneeee!«

Preganjanci so bili nekaj trenutkov prav tako presenečeni ko Žonta, ki je na vpitje obstal kot okamenel in gledal, kakor da ne more razumeti, kaj se godi. Le Pirih, ki je bil zaslišal znani glas, je bil stopil izza svojega grma. Zagledal je hčer Minco, ki ga vsa razburjena ni bila opazila. Obstal je oprt na palico in se tresel po vsem životu. Dušo so mu zalivali grenki občutki, a vendar je bil tako prepaden, tako zmeden, da tega, kar je videl, ni mogel takoj razumeti. Niti tedaj ne, ko se je ozrl v nasprotni breg in tam zagledal človeka.

Cene Žonta pa se je zavedel, kaj se godi. Vrgel je putrh v sneg, se okrenil in z velikimi skoki bežal proti plotu, za katerim so visele strme meline.

Orožnika sta skočila nekaj korakov.

»Stoj! V imenu postave — stoj!«

Begunec ju ni slišal. Ako bi ju bil tudi slišal, bi ju ne bil slušal. Že je stal na plotu in se, pričrjen, oprijemal z rokama kolov, da skoči navzdol... Tedaj je starejši orožnik dvignil puško, pomeril, pok se je ostro razlegnil od bregov.

Odmev je zamrl, Ceneta Žonte ni bilo več na plotu, za katerim se je odražal le breg nasprotnega hriba in se je nad njim pelo modro, z oblaki prepreženo nebo. Minca je bila v grozi dvignila dlani na lica, pobledela, kakor da ji je za zmeraj zastalo srce, nato se je z divjim krikom vrgla proti orožniku.

»Pustite ga!« je zavreščala v obupnem joku. »Kaj vam je storil? Pustite ga! Kaj vam je storil? Zakaj ga hočete ubiti?«

Orožnika sta tekla po stezi za ubežnikom.

Pirih je še vedno stal na mestu, oprt na palico, z drhtečimi čeljustmi. S srepim pogledom je sršel v hčer, ki je hotela za orožnikom, naredila nekaj korakov, a je nenadoma obstala pred njim. Bila ga je šele tedaj zagledala; od novega strahu ji je zamrl glas v grlu. Očetu so se zmedeni občutki razvozlavali, misli so se mu vedrile; na hčerinem obrazu je v trenutku bral objasnjeno vse, kar ga je zadnje mesece mučilo in navdajalo z začudenjem. Zdajci je vedel, na kakšen način so se mu praznile skrinje in kako je njegova kučma zašla na Cenetovo glavo. Minca, njegova hči, v obraz kakor svetnica, se je vlačila s tatom, se z njim sestajala, razbojnikova ljubica. In v tistem trenutku mu ni bilo več mar za to, ali je Cene Žonta ušel ali ne, še mislil ni več nanj — pred oči mu je stopila strašna sramota, ki ga je zadela, neskončno posmehovanje sosedov, ki mu ne uteče do smrti. Ob tej predstavi mu je kri zavrela v glavi, da se mu je zavrtelo pred očmi, krčevito je stisnil palico in jo dvignil...

Minca je v zadnjem trenutku spoznala očetovo namero. Pobegniti bi bila, a so ji bile noge kot omrtvele; hotela je dvigniti roke, da bi

zakrila obraz, a ni več dohitela — udarec jo je zadel preko čela. Oči so se ji za trenutek razprle, kakor da so se ji zavzele v grozi, a nato je njihov blesk umrl, zrušila se je v sneg, v katerega je brizgnil temen curek krvi.

Priskočili so sosedje, tudi starejši orožnik se je vrnil. Trije možje so zgrabili Piriha, ki je oprt na palico zopet strmел v hčer s takim pogledom, kakor da se brez kesanja čudi svojemu dejanju.

»Miha, kaj pa delaš?« so mu govorili. »Bodi uvideven; ne izgublaj pameti! Počakaj... pojdi z nami!«

»Pustite me!« je jezno zarenčal in jih pahnil od sebe. »Pustite me, pravim! Saj nisem otrok, da ne bi mogel hoditi.«

In se je s pijanimi koraki opotekel do kočе, sedel na prag in trmasto strmел v poteptani sneg.

Ostali so si dali opraviti z dekletom. Minca je ležala nezavestna, na videz brez življenja, z glavo po strani, vsa blede, mrliška. Iz razbitega čela ji je počasi polzela kri in ji močila lasé. S snegom so ji očistili okrvavljeni obraz in ji drgnili zapestje. Čez dolgo je ranjenka odprla veke, zmedeni pogled se ji je uprl v daljavo, zganila je ustnice, kakor da hoče nekaj reči, prsi so ji močneje zasople, nato se je zopet rahlo izgubila.

Možje so se spogledali, vzdih olajšanja se jim je izvil iz prsi.

»Hvala Bogu! Najhujšega menda ne bo.«

»Hudič naj babe razume!« je izpljunil sivolas stavec.

Tedaj se je vrnil orožnik, ki je bil zasledoval ubežnika. Prinesel je putrh in ga vrgel v sneg.

»Nismo ga zadeli,« je povedal. »Pobegnil je skozi meline. Ni sledu za njim.«

Sporočilo so sprejeli le s pogledi. Nihče se ni več menil za razbojnika.

»Odnosite jo domov!« je rekel orožnik in pokazal na Minco.

Tedaj se je Pirih dvignil. Bil je videti strahotno zdramljen, streznjen, iz duše sta mu vstajala žalost in kes, a ju je z vso silo tlačil vase. Pred sosedi ni maral pokazati mehkode. Občutek sramote, strah pred posmehom, ki ga je hotel odgnati s svojim dejanjem, sta bila še zmeraj močna, vendar je moral siliti trdoto.

»K meni je ne nosite!« je zakričal. »Nočem je več videti! Ni moja hči! K meni ne!«

»Saj je ne ponesejo k vam,« je rekel orožnik trdo, s posebnim poudarkom na zadnji besedi, in segel po grčavki. »Dajte mi palico! Tako... Vi pojdite z menoj!« ga je zgrabil za zapestje.

Mož je bil nad tem tako zavzet, tako zmeden in brez moči, da si je dal vzeti palico in mu ni iztrgal roke.

»Zakaj?« je zajecljal.

»Mislim, da po vsem, kar se je zgodilo, tega ni treba vpraševati.«

Pirih se je ozrl okoli sebe, po obrazih sosedov, po hčeri, ki je še vedno ležala v snegu, po lisi krvi, po belem bregu — vse se mu

je vrtelo pred očmi. Dà, saj je razumel. Kdo pravi, da ni razumel? Vendar bi bil najrajši zakričal, navzočne pobil na tla in pobegnil kakor Cene. Pa se je že v naslednjem trenutku zrušil vase... Dal se je ukleniti.

Kmetje so prinesli iz koč lestev in iz nje naredili nosilnico. Nanjo so položili Minco, ki se je zopet rahlo zavedela... V zimskem popoldnevu, ko je veter ponehaval in se je nebo znova preprezalo z oblaki, je po novi gazi v dolino stopala tiha skupina ljudi. Špredaj orožnika s Pirihom, ki je sklanjal glavo in gledal le v pot pred seboj, a za njimi možje z nosili. Ranjenka je zdaj pa zdaj odprla oči in se med gluhim stokanjem ozirala preko pobočja, kakor da med golimi drevesi in grmi išče svojega fanta... Ni ga bilo. In je znova zatisnila oči.

Tatu in razbojnika Ceneta Žonte ni nihče več videl niti slišal o njem.

JOŽA LOVRENCIČ

SPOR S ČASOM

Kolektiv je danes beseda besed,
vse o njem debatira, modruje,
a človek kot nikdar osámljen vzdihuje
in išče za srečo sled.

Kaj, če bi se vrnili v modrost,
ki tako ljubezniva in tiha
iz božjega pisma diha
in je sladka ko zrel grozd?

Dva in trije in kar bi nas biló
nič več ne bi bili sámí —
Gospod bi bil sredi med nami
in nas družil v bratsko óbčestvo.

Norim in nisem za naš čas,
ki s pravljicami je opravil
in se na novo stvarnost postavil
in poveličal gmoti obraz?

Bodi, v preprostost ogrnjen bom šel
in, ves zamaknjen v legendarnost,
pel večne besede udarnost
in z njo v kolektivu sreči zorel.